

[Økonomi- og arbejdsministeren.]

tyder på, at der i Europas indre økonomi for de kommende måneder vil opstå ændringer.“

Jeg erkender, at der ligger en vis, meget begrænset, meget behersket optimisme heri, men ingen af disse forudsigelser har jo slået fejl; det er rigtigt, som jeg har sagt det her, at der ikke i de internationale vilkår er sket ændringer, der har påvirket dansk økonomi væsentligt, og det er også rigtigt, at højkonjunktoren fortsætter ude over Europa.

På et enkelt punkt gav jeg en udtalelse, som virkelig positivt og uforbeholdent var optimistisk, idet jeg sagde, at man på baggrund af hele det økonomiske liv, som det udfolder sig her i landet, og som det kunne forventes at udfolde sig, måtte antage, at 1954 bliver et år med megen beskæftigelse, formentlig højere end i 1953, også for den ufaglærte arbejdskrafts vedkommende. Ja, man kan kalde dette optimistisk, men det er jo slået til, det har vist sig at være rigtigt.

Til denne meget begrænsede optimisme knyttede jeg imidlertid advarsler. Jeg fremdrog i umiddelbar fortsættelse af det, jeg har citeret her, hvordan der var momenter, som måtte opfordre til forsigtighed i den økonomiske politik, først og fremmest, at der ikke i år syntes at være udsigt til forbedring af valutastillingen, men at det tværtimod ikke kunne udelukkes, at en mindre del af reserven måtte anvendes til at dække vor valutagæld. Jeg forudsatte med andre ord, at det var langt mere sandsynligt, at vor valutabeholdning ville gå tilbage, end at den ville stige. Der er næppe nogen af de ærede medlemmer, der vil forlange, at jeg på kroner og øre og med nøjagtigt tidspunkt skulle kunne forudse, når dette ville indtræde.

Jeg har ønsket at fremhæve disse momenter for at give en lidt mere velafbalanceret vurdering af, hvad der egentlig blev sagt ved regeringens økonomiske årsoversigt, end den vurdering, det ærede medlem hr. Erik Eriksen lod komme til udtryk, og som også visse blade lejlighedsvis har ladet komme til udtryk. Det er da også i og for sig interessant at læse folketingstidendens referat af den efterfølgende diskussion, hvoraf man ser, at den årsoversigt, der blev

fremlagt, og den tale, jeg i den anledning holdt, på ingen måde har givet tilhørerne anledning til optimistiske følelser. En af de, jeg må måske have lov at sige på det økonomiske område ved denne lejlighed mest kvalificerede tilhørere i dette ting, nemlig det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, udtalte tværtimod — hvis jeg må have lov at citere —:

„Jeg må i hvert fald personlig sige, at jeg er blevet mere pessimistisk med hensyn til fremtiden af at læse denne oversigt; end jeg var i forvejen.“

Nej jeg tror, at hvis man skal finde den virkelige optimist i denne sal i denne sag, skal man ikke søge på regeringsbænken; jeg tror, den egentlige optimist i denne forbindelse skal søges på oppositionsbænken, og jeg tænker her på det ærede medlem hr. Aksel Møller. Ved den debat, der fandt sted om den økonomiske årsoversigt den 10. marts, udtalte han:

„Jeg er enig med årsoversigten i, at året 1954 næppe vil bringe nogen forværring af vor økonomiske stilling.“

Her gør det ærede medlem hr. Aksel Møller sig nu skyldig i en fejltagelse, for årsoversigten har ingeniunde givet udtryk for, at der ikke ville ske nogen forværring i vor økonomiske stilling i 1954. Det ærede medlem hr. Aksel Møller fortsætter lidt senere:

„Jeg vil hævde, som jeg gjorde det i november — styrket i den antagelse, jeg dengang fremsatte, at året 1954 ikke vil frembyde nogen økonomisk forværring — at finansåret 1954—55 vil give et overskud på et betydelig større beløb“

o. s. v.

Altså det var ikke den økonomiske årsoversigt, og det var ikke mig, der ved fremlæggelsen af den gav udtryk for optimisme, men det var den ærede ordfører for det konservative folkeparti, der gentagne gange gav udtryk for en meget stærk optimisme med hensyn til året 1954, en optimisme, som han lod munde ud i sine berømte forslag om skattelempelse og formindskelse af finansministerens overskud, hele denne politik, der altså blev det ærede medlems og hans partis bidrag til den økonomiske konsolidering, som det ærede medlem så stærkt i dag fremhæver at vi behøver.

Naturligvis er det rigtigt, at valutaproblemet må blive det centrale i den økonomiske